
Pinsen har Bud til os alle

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Pinsen har Bud til os alle

4

Pinsen har Bud til os alle

Pinsen har Bud til os alle

Pinsen har Bud til os alle
Af Sognepræst Kaj Munk
Jyllandsposten d.1.6.41

MON DET danske Folk længere ved, hvorfor vi fejrer Pinse? Den Helligaands Udgydelse over Apostlene!

Hvor lyder det virkelighedsfjernt. Midt i den travle Raslen af Mejerispande, det nervøse Klemt af Sporvogne og Radioens Meldinger om Sænkninger og Brande melder Kirkeklokken om Helligaandens Udgydelse over Apostlene. Hvem kommer det ved? Mælkekuskene? Sporvognskonduktørerne? Soldaterne? Næ, synes vi. Men Kirkeklokken bliver halsstarrigt ved at ringe: I Dag blev den Helligaand udgydt over Apostlene. Ja, den kimer ud i spillende Fryd: Det er Pinse, det er Pinse, det er Pinse.

Og Præsten, der slæber sig op paa Prædikestolen, misunder denne bamlende Klokke: "Aah, slog mit Hjerte saa lystigt som den ved det Budskab, vi begge skal bringe!" Han staar jo paa sin Stol i Troen paa, at hans Folk er et kristent Folk. Hvordan skal han saa bære Ordet frem, saa det naar til dem alle, alle?

Intet mindre er hans Maal som hans Pligt. Og saa er det dog Kirkeklokken, der har Ret. Hvad der skete Pinsedagen, var en verdenshistorisk Begivenhed, hvis Virkninger naar ned til os hver især paa denne Dag. Naar Verdensbegivenhederne har indtaget deres Plads som Eksamenstof, vil Pinsedagens Indhold være lige levende og betydningsfuldt. Den Dag blev Menigheden til. Pinse er den kristne Kirkes Fødselsdag.

Der er intet større Navn paa Jorden end dette: Den kristne Kirke. Først og sidst rummer den i sig Navnet over alle Navne: Jesus. Dernæst Mændene om Jesus, den blide, brændende Johannes; Petrus, stor i Fortrin som i Fejl; Paulus, nærmere ved os end nogen af de andre i sin mangfoldige Menneskelighed, utaalelig og uimodstaaelig. Saa følger den vide Kæde af Martyrer, disse opadvendte Aasyner, disse Træk af Forpinthed og Sejr. Og vi gaar ind i Middelalderen, staar Ansigt til Ansigt med den højeste, den mest forvovne af alle menneskelige Drømme, Pavedrømmen: Nationerne samlet til eet og behersket af Aand. Hvorhen skal vi vende vort Øje og vort Øre uden at møde Kirken? Michelangelo tumler med Stoffet, som var han Skaberen selv. Palestrina digter de Toner, der løfter Sindene op over Stjernerne. Endeløst er det at nævne Navne paa dem, der skærmer Oldtidens Værdier imod Vandaler og selv er med til at skabe nye Værdier. Javel, hvor der handles, der spildes. Ogsaa Kirken har Forsømmelser og Forbrydelser paa sin Samvittighed. Men lidet er det, hvormed den forbrød sig overfor det, som Menneskeheden maa takke den for.

Og Helligaanden, der tog Bolig i den i dens Fødselstimer, svigtede den aldrig. Naar Kirken fo'r langt fra sin Vej, vidste denne Aand altid i Tidens Fylde at kalde de Mænd frem, der evnede at dreje den derhen, hvor den skulde for igen at være i Pagt med den fulde Sandhed. Størst af de Navne, der her vil nævnes, er Morten Luthers Navn. Denne mægtige Reformator fik maaske større Betydning for den Del af Kirken, der forkætrede

ham, end for den, der fulgte ham. Men inderligst takker vi ham her i Norden. Han løste Sindene fra megen unødvendig Frygt, han lod den glade Sang boble frem paa de jævne Folks Læber, han skabte de skønne danske Præstegaarde, hvor Frelseren som i sin Livstid færdes hos Lam og leende Børn.

Nu sidder Kirken ikke længere paa Folkenes Dronningestol. "Gudskelov", siger somme. Maaske er der dog flere nu end for blot, faa Aar siden, der vil svare dem: "Har vi da gjort det bedre selv?" Men bærer den end ikke Kronen i Tronhallen, saa er den dog hos os endnu og udretter maaske paa sin næsten usynlige Plads mere, end den gjorde i Aand og Sandhed, dengang den førte det store Ord.

Den møder jo hver enkelt af os, næsten i det Øjeblik vi bliver født. Den byder os velkommen ind i Livet ved at døbe os til selve Livets Herre. Og den sætter al sin Evne ind paa at holde os fast ved denne Daab. Det Ord, den lever paa og aander af, forklarer den os alle, mens vi endnu er Børn, gentager det og gentager det og betragter det som sin Livssag at lægge det spirende ind i vore spæde Sind.

Og den gaar stadig sin Gang til de syge og de fattige, til de faldne og til de ensomme uden derfor at glemme den raske Ungdom, Spejderne, Soldaterne.

Og er der nogen, der kender et Ord, som kan sprænge Syndens Byrde i Luften og hjælpe op af Grave, saa er det den. I sit Evangelium om Frelseren, der led Døden for os, om lejrherren, der brød sig Vej fra Forkrænkelsen helt ind i Evigheden Paaskemorgen, ejer den selve Livets Lys til Slægterne, der sidder i Dødens Skygge.

Lad os da løfte vore Hoveder og lytte til Pinseklokken, der har det trodsige, lystige Mod at ville ringe Glæden ned fra den blaa Luft til os allesammen. Midt i en Verden af Ondskab og, hvad der er langt værre, af Ligepladighed har Guds hellige Aand af hans ubegribelige Naade taget sin Plads og beholdt sin Plads. En Gang imellem kan det komme os for, at det nærmer sig Gudsbespottelsen at kalde det danske Folk for et kristent! Folk; dertil er Procenten, som har virkelig Forbindelse med Kirken, altfor latterlig lille. Men den Helligaand er ikke stiv i Procentregning; den er Sandhedens Aand og ikke Statistikkens. Den lader sig ikke kue af det, Øjnene ser og Sandsynligheden beregner. Den tror og lærer os at tro paa alt det, der ikke kan maales og vejes og tælles.

Saa har vi da Pligt til at tro paa vor egen Kristendom. Vi mener om os selv, at vore Hjerter er saa lunkne, at Gud slet ikke kan være tjent med dem. Vi Kirkegængere synes, at det lille Skridt, vi staar foran dem, der haster Kirkedøren forbi, er saa mikroskopisk, at det slet ikke kan ses af Gud. Vi maa være een Forkastelsens Masse.

Og vi gør Ret i at tænke saadan. Men vi gør ikke Ret, om disse Tanker fører os til Opgivelse. Den Helligaand siger: "Du er døbt til at høre mig til. Saalænge jeg ikke har opgivet dig, skal du ikke gøre det selv. Jeg har min hemmelige Gang i dit Hjerte som i de andres. Hvad ved du om mig, og hvad ved du om dig selv?"

Ikke at disse Ord faar os til at falde til Ro. De fjerner ikke vor Skamfuldhed over vor egen Uafgjorthed og vor Sorg over vort kristeligt talt altfor ligeglade Folk. Nej, de opægger os til at vaagne selv og til at kalde os til Vaagenhed: Har du Raad til at lade Pinseklokken kime ud i den tomme Luft og holde sin Glæde for sig selv? Mærker du da ikke, Menneske,

Mand, Kvinde, Dreng! - mærker du da ikke, at der er et Sted inde i dit Hjerte, en spændt Fjeder eller hvad, noget som længes efter og trænger til at rammes af Klokkens Tone, saa noget sættes i Gang?

Kaj Munk